UNIDADE 8. RESUMO

Recorda:

- O infinitivo é un substantivo verbal e ten dobre función: unha como substantivo e outra como verbo.

Como substantivo:

- O infinitivo con ou sen artigo neutro pode desempeñar as funcións dun substantivo: suxeito ou complemento dun verbo.
- O infinitivo pode ser complemento preposicional de adxectivos e complemento determinativo de adxectivos, adverbios e substantivos.

Como verbo:

- Infinitivo sen artigo pode equivaler a un imperativo de segunda persoa de singular.
- Infinitivo de finalidade da acción con verbos como *dar, rexeitar, elixir*, ou con verbos de movemento.
- Infinitivo absoluto con verbos de *dicir, parecer, sospeitar*, etc.
- Infinitivo exclamativo en frases que expresan admiración, indignación, desexo.
- Infinitivo en oracións completivas.
- Infinitivo en oracións adverbiais temporais e consecutivas.

- O participio é a forma verbal que permite expresar calidades referidas ao substantivo co que concerta e valores oracionais subordinados á acción dun verbo principal.
- Como é un adxectivo, ten flexión completa e, como verbo, ten formas para cada un dos temas.
- O participio ten dúas construcións sintácticas: concertado e absoluto.
- O participio concertado vai referido a un substantivo ou a un pronome que desempeñan unha función dentro da oración á que pertencen e, ao mesmo tempo, son o suxeito do participio que vai concertando con eles.
- O participio concertado pode ser atributivo, explicativo, apositivo e predicativo.
- O participio absoluto vai desligado da oración principal e ten o seu propio suxeito.
- O participio atributivo adoita ir acompañado do artigo e equivale a unha oración adxectiva.
- O participio predicativo caracterízase por non ir inmediatamente precedido do artigo e pode acharse en todos os casos: en nominativo concordando co suxeito; en acusativo, xenitivo e dativo, concordando co complemento.

- Os participios apositivos e absolutos equivalen a oracións circunstanciais temporais, causais, condicionais ou concesivas.

- O xénero da historiografía naceu en Xonia no século VI a.C. O racionalismo que deu lugar á filosofía e a ciencia buscou tamén a verdade "científica" dos feitos pasados, cuxa visión mítica era abandonada por unha visión racional. Foi a difusión da escritura a que permitiu deixar constancia dos datos útiles para a comunidade.
- Os historiadores máis representativos da historiografía grega antiga son os seguintes: Heródoto, Tucídides e Xenofonte.
- Tucídides, pola busca do rigor das causas dos feitos, sen anécdotas nin digresións, podémolo considerar o primeiro historiador científico.